

Triáda – **Sérant, Hamsun, Pound**

Vychází jako sedmý svazek bílé edice **Metanoia**

K **Ezru Poundovi** toho na Délském potápěči během let vyšlo dost. A brněnském nakladatelství **Atlantis** již před více jak dvaceti lety zahájilo vydávání jeho sebraných spisů, jimž pochopitelně dominují *Cantos*. Jejich hodnotu a význam naznačí už jen pohled na anglicky psané heslo „**Ezra Pound**“ z Wikipedie. V tomto článku se proto soustředíme pouze na naši novou knížku, zaměřenou na poslední vrcholné období Poundova života – opravdu živelně činné – v Italské sociální republice.

Neboť od ledna 1944 až do posledních dubnových dní následujícího roku mu republikánský tisk zveřejnil přes sto různých příspěvků (články, básně, poznámky, manifesty, překlady, eseje), republikánská vláda navíc nechala vydat šest jeho textů a překladů v podobě knih a brožur, sedmý samostatný titul si vydal vlastním nákladem, a k tomu ještě tisíce a stovky plakátků s konfuciánskými státnickými hesly do ulic i pro školy a jiné instituce, které ve svých bezmála šedesáti letech neváhal sám vylepovat.

Pounda pohánělo vědomí, že Republika spolu s Říší jsou zřejmě posledními útvary

schopnými účinného odporu proti soustavě snované internacionálním vysokým finančnictvím. Tato síť principů, hodnot a činností se z londýnské City po Napoleonově porážce někde plíživě, jinde skokově šířila po Evropě i Spojených státech. V USA bez velké historické tradice představuje symbolický mezník jejího dominujícího vlivu na žitou skutečnost vítězství (kapitalistického) Severu nad (agrárním) **Jihem**. V Evropě (bez Albionu) je to až rok 1918, po pádu hierarchií tří císařství, kdy se od tradičního pozemkového vlastnictví představa prestiže a úspěchu napříč společnostmi definitivně přenesla na samotné peníze a spekulace s nimi.

Objasňování tohoto dějinného procesu je těžištěm **Poundových** článků a statí o ekonomii. Že naprosto neztratily na aktuálnosti, potvrdí jediný citát:

Dva principy stojí proti sobě. Na jedné straně hanebný princip lichvaření, na druhé princip soběstačnosti. Rádlo proti usuře. Selská usedlost proti hypotéce. Rasa proti tyranské kastě.

Dominujícím principem lichvy dávno takřka k nepoznání již znetvořené relikty druhého principu se tu, na kontinentě, nyní stále ještě cukají v jakési předsmrtné agonii...

Ezra Pound toto dění však nejen osvětluje, podává i předpisy k ozdravení, také odtud náš titul „*Přítomen!*“. V cantu LXXIV přece stojí: *a za jediný den četby může mít člověk v ruce klíč*. Společenské – širší – uplatnění tohoto klíče ovšem dnešnímu čtenáři zůstane naprosto nedostupné, neboť odpovídající zlaté či pozlacené zámky visí příliš vysoko, aby na ně dosáhl. Vždyť i ti nejservilnější z jejich dnešních sloužících mezi (vy)volenými národními správci je sotva zahlédnou, natož aby mohli cokoli změnit v nastavení jejich mechanismů. Našinci tudíž nezbývá než opatrovat klíč při sobě a rozhodovat se s přihlédnutím k němu alespoň v osobním životě.

„Národ, který se nechce zadlužit, rozzlobí lichváře“

Verzus

Paradox úroků

Mnoho lidí bez bytů (nebo s bydlením, které budou bankám splácet do konce produktivního života, což samo sebou zmenšuje jejich prostor svobody na roveň politicko-sociální bezmoci) **a mnoho bytů bez lidí**, tj. stav nutně vlastní společenským vztahům, jež určuje hlavně spekulace a zisk. Taková společnost pak nalézá zrcadlo ve svých vyděděncích... „**Poundův dům**“: vedle apelu na antiplutokratickou měnovou reformu byla bytová otázka druhým pilířem Poundova aktivismu.

Z redakčního úvodu k prvnímu Poundovu článku v Sociální republice:

La Provincia Lavoratrice, 6. ledna 1944

Ekonomický faktor

S Ezrou Poundem jsem se seznámil před časem prostřednictvím společného přítele. Velmi jsem toužil poznat tohoto severoamerického buřiče proti židovským plutokratickým manipulacím v jeho zemi, lyrického básníka s originálním citěním a mezinárodním věhlasem, který se nicméně horlivě věnuje ekonomickým disciplínám; onoho nadšeného a neústupného umělce, který nás seznámoval s básníky a hudebníky všech dob a míst, spolupracujícího s listy a časopisy všemožných zemí a v Itálii zejména s Meridiano di Roma; onoho nesmiřitelného protivníka všech nespravedlností a zlořádů, připravovaných mezinárodním finančnictvím, podporujícího Mussoliniho, tak jak by podporoval Mazziniho a Garibaldiho, kdyby žil v jiných dobách, a neváhajícího pravidelně vysílat na vlnách italského rozhlasu anglicky psaná poselství, aby lidem v zámoří pověděl pravdu. Osobní setkání posílilo sympatie, jako u bezmála všech Italů, co ho poznali, které jsem k němu již choval. Když na vás pohlédne, spatříte v jeho jasných, modrých, velice bystrých očích, upínajících se na vás za čočkami brýlí, světlo intelligence a dobroty.

Když jsem se ho jednoho dne zeptal, jak se on, básník, dostal k ekonomii, vysvětlil mi, že když při skládání rozsáblé epické básně začal hloubat nad historií národů, uvědomil si všechnu tu

Pokračování v **knížce** na straně 36.